

RACHEL CAINE

BANCHETUL NEBUNILOR

VAMPIRii DIN MORGANVILLE 4

Partea a doua

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

POVESTE DE PÂNĂ ACUM...

Claire Danvers trebuia să meargă la Caltech. Sau, poate, la MIT. Avea de ales între mai multe universități mari... însă părinții ei fuseseră puțin cam îngrijorați la gândul că ar trimite o fată naivă, de numai șaisprezece ani, într-o lume atât de apăsătoare. Așa că aleseră un compromis și o trimisesează, pentru un an, într-un loc sigur: la Texas Prairie University, o mică instituție de învățământ superior din localitatea Morganville, în statul Texas, cam la o oră de mers cu mașina de acasă.

Totuși, a apărut o problemă: Morganville nu este ceea ce pare. În realitate, este cel din urmă loc sigur pentru *vampiri*, ceea ce-l face nu foarte sigur pentru toți oamenii care se hazardă să muncească sau să învețe acolo. Vampirii domesc asupra orașului... și a tuturor celor care locuiesc în el.

O a doua problemă pentru Claire este că și-a adunat destui dușmani, ba chiar dintre cei importanți, atât din

rândul oamenilor, cât și al vampirilor. Acum, ea locuiește în aceeași casă cu Michael Glass (proaspăt transformat în vampir), cu Eve Rosser (veșnică adeptă a modei goth) și cu Shane Collins (al cărui tată, în prezent absent din oraș, este un ucigaș de vampiri). Claire este cea normală dintre toți patru... sau așa ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi pătruns atât de adânc în secretele din Morganville. Între timp, a ajuns în slujba Fondatoarei Amelie și s-a împrietenit cu unul dintre cei mai periculoși, dar și mai vulnerabili, dintre toți vampirii: cu Myrnin.

Și, tocmai când crede că mai rău de-atât nu se poate... uite că se poate.

Tatăl Ameliei, și el vampir, sosește în oraș, și nu e deloc bucuros.

Iar când tati nu se bucură... atunci, nimeni nu se bucură.

OPT

Zilele trecură și, fapt neobișnuit, nu mai apărură și alte situații alarmante. Viața normală — sau, în orice caz, ceea ce trecea drept aşa ceva — își reveni în drepturi. Claire se ducea la cursuri, Eve se ducea la serviciu, Michael dădea meditații la chitară — era mult mai solicitat de când cu concertul de la Common Grounds — iar Shane... Shane tăia frunză la căini, deși lui Claire îi dădea impresia că ar fi preocupat de ceva.

Până la urmă, își dădu seama că el se gândeau la ziua de sămbătă, și la invitație. Și că nu voia absolut deloc să discute cu ea pe tema aceasta.

— Și-atunci, ce-ar trebui să fac? o întrebă ea pe Eve. Adică, n-ar putea să se dea bolnav și să nu meargă la petrecere, sau altceva?

— Glumești, îi răspunse Eve. Tu crezi că ei ar înghiți vreo scuză? Dacă primești o invitație la o chestie ca asta, te duci. Și gata.

— Dar...

Claire, care tocmai scotea paharele din bufet, în timp ce Eve se ocupa de farfurii, fu cât pe-aci să le scape din mâini.

— Dar asta înseamnă că afurisita aia de mui...

— Limbajur, do'n'șoară!

— ... de egoistă o să-l oblige să meargă cu ea!

Gândul acesta îi provoca o furie oarbă și nu întru totul din cauza căt fusese Shane de necăjit data trecută. Ci din simplul fapt că Shane ar fi putut să se împace cu situația. Sau că Ysandre l-ar atinge cu degetele alea palide și subțiri pe piept, simțindu-i bătăile inimii.

Shane nu suflase o vorbă despre asta față de ea. Nici cea mai mică vorbă. Iar ea nu știa cum ar putea să-l ajute.

Eve o privi gânditoare preț de câteva clipe, după care zise:

— Ei bine, la petrecere n-o să se ducă numai ea, firește. Shane n-o să fie complet singur.

— Cum?

— Se duce și Michael. Am recunoscut invitația, când i-a venit. Totuși, n-am deschis plicul.

Chiar și-așa, Eve avea toate motivele să se aștepte ca Michael s-o invite măcar să meargă cu el. În timp ce Claire, pe de altă parte, era complet exclusă.

Ceea ce-i stârnea din nou o furie irațională, dar de data aceasta față de ea însăși. *Ești geloasă*, se mustă singură, înțelegând motivul. *Faci asta pentru că nu vrei ca el să se ducă undeva fără tine*.

Atât de mult își dorea să nu fie genul de persoană măcinată de gelozie, dar iat-o că era. Și habar n-avea ce putea să facă în această privință.

Când îi puse lui Shane în față paharul cu Coca, îl trânti, probabil, un pic cam prea tare; el își ridică privirea întrebătoare spre ea. Eve se instalase deja pe scaunul ei, de cealaltă parte a mesei. Michael nu era acasă, însă pe Eve nu părea s-o deranjeze, de data aceasta. Poate că-i spuse se unde pleacă.

Ce bine e când mai și stă cineva de vorbă, își zise Claire.

— Ce-i? o întrebă Shane, sorbind o gură. Am uitat să zic mersi? Pentru că, uite, mersi. Cea mai bună Coca din viața mea. Tu ai făcut-o? Rețetă specială?

— Ai ceva în plan pentru sâmbătă seară? îl întrebă ea. Mă gândeam că poate mergem la un film, sau...

Prea transparentă aluzia. Shane o înțeleseră instantaneu, iar Eve tuși, încăndu-se cu lasagna ei încălzită la microonde, din care luase o furculiță plină. Tăcerea se prelungi. Claire își făcu de lucru cu porția ei de mâncare, doar ca să aibă și ea o ocupație.

— Nu pot, răspunse până la urmă Shane. Și cred că ghicești de ce.

— Te duci la balul ăla, zise Claire. Cu... prietena lui Bishop.

— Nu prea am de ales.

— Ești convins de asta?

— Normal că sunt convins... dar oare de ce vorbim noi despre asta, mai precis?

— Pentru că...

Își înfipse furculița în lasagna atât de adânc, încât o făcu să scărțâie în contact cu farfuria.

— Pentru că Michael se duce. și bănuiesc că și Eve. Iar eu, ce-ar trebui să fac, mai precis?

— Glumești. Ce, ai băut gaz? Mi se pare mie, sau tocmai ai dat de înțeles că ai vrea să mergi la chestia aia sinistră a vampirilor? La care, aproape, eu n-aș vrea.

Claire se strădui să nu-și arate furia în privire.

— Eu credeam c-o urăști. Pe Ysandre. și totuși, te duci cu ea.

— Mă duc. și o urăsc, confirmă Shane, umplându-și gura cu mâncare, ca un pretext ostentativ de a pune capăt discuției, sau cel puțin de a o evita.

Eve tuși, dregându-și glasul.

— Poate c-ar fi cazul, știu eu, să plec? Fiindcă începe să sună ca un reality-show din alea la care n-aș vrea să particip. Poate că voi doi ați vrea să faceți schimb de spovedanii.

Shane și Claire n-o luară în seamă.

— Nu ți-am spus nimic, pentru că tu nu poți să faci nimic în privința asta, zise Shane. și nimeni n-ar avea ce să facă.

— Nu mai vorbi cu gura plină.

— Păi, mă nene, tu m-ai întrebat!

— Eu...

Claire simți brusc usturimea lacrimilor în ochi.

— Eu n-am vrut decât să vorbești cu mine, nimic mai mult. Dar bănuiesc că nici atâta lucru nu poți.

Își luă farfuria cu lasagna de care nici nu se atinsese și paharul cu Coca, și urcă la ea în cameră. Îi venise și ei rândul să facă o criză de nervi, să trântească ușa și să stea îmbuflată, și, fir-ar să fie, avea să-și joace rolul cum nu se poate mai bine.

Izbucni în lacrimi încă din clipa în care se închise ușa în urma ei, puse totul pe măsuța de toaletă și se prăbuși într-un colț, ca un ghem lăcrimos. Nu mai plânsese aşa de multă vreme, oricum, nu dintr-un motiv atât de prostesc, dar pur și simplu nu putea... nu era...

Se auzi o bătaie în ușă.

— Claire?

— Pleacă de-aici, Shane.

Totuși, nu-i răspunse din suflet, iar el trebuie să-și fi dat seama. Shane deschise ușa. Claire s-ar cam fi așteptat să se repeată spre ea și s-o cuprindă într-o îmbrățișare,

dar, în loc de asta, Shane doar... rămase pe loc. Cu o expresie în care se contopeau cumva săcâiala și tulburarea.

— De ce te afectează asta pe tine? o întrebă.

Era o întrebare pe deplin rezonabilă, de o logică atât de infailibilă, încât o făcu să icnească și să-și întreacă plânsul.

— Eu sunt cel obligat să se îmbrace într-un costum sămpit, argumentă Shane. Eu sunt obligat să mă prefac că nu mi-aș dori să îngfig o țepușă în inima putorii aleia. Nu tu.

— Dar te duci! De ce te duci? Tu... eu credeam c-o urăști...

— Pentru că mi-a spus c-o să te omoare pe tine dacă nu apar. și pentru că știu că nu e o simplă amenințare. Chiar ar face-o. Ești mulțumită, acum?

Inchise încet ușa. Claire nu putea să-și recapete suful. Durerea din piept părea c-o înăbușă, ca și cum fiecare bătaie a inimii ar fi putut să fie și cea din urmă. Se auzi scoțând un sunet, dar nu putea să-și dea seama dacă provenea din plâns, sau din furie, sau din mâhnire.

Până la urmă, lacrimile secără și Claire își șterse dârele umede de pe față. Se simțea îndurerată, singură și profund vinovată pentru tot. Mâncarea n-o ispitea deloc și tot ceea ce-și dorea era să se facă ghem sub pături, împreună cu cel mai mare și mai pufos animăluț din plus pe care l-ar fi putut găsi.

Numai că nu putea să facă asta.

Când deschise ușa, îl găsi pe Shane stând pe corridor, sprijinit cu spatele de perete. Își ridică privirea spre ea.

— Ai terminat? o întrebă.

Și el avea ochii roșii. Nu tocmai înlácrimați, dar... cumva.

— Pentru că podeaua asta nu mi se pare tocmai comodă, adăugă el.

Se cuibări lângă el. Shane o cuprinse cu un braț, iar capul lui Claire căzu la pieptul lui. Era ceva atât de liniștit în felul în care degetele lui îi mânăiau părul, în ritmul slab al respirației lui. Siguranța prezenței lui solide și calde, alături de ea.

— N-o lăsa să-ți facă rău, șopti ea. Dumnezeule, Shane...

— N-ai grija. O să fie și Michael acolo și sunt foarte convins c-o să intervină, dac-o să încerce ea ceva. Dar vreau ca tu să fii la adăpost. Promite-mi că, în timp ce-o să fiu plecat, o să te duci poate să stai cu părintii tăi. Nu, nu, o opri el, văzând-o că deja încearcă să protesteze. Nu, trebuie să-mi promiți. Am nevoie să știu c-o să fii în siguranță.

Ea îi făcu un semn de încuvîntare, deși încă se simțea nefericită.

— Îți promit, zise, inspirând adânc ca să-și alunge toată acea stare. și, până la urmă, ce tâmpenie de costum o să porți?

— Nu mă întreba.

— Implică și pielea?

— Mda, până la urmă, cred că s-ar putea, zise el, pe un ton de parcă l-ar fi îngrozit o astfel de perspectivă.

Cu toate acestea, Claire reuși să zâmbească.

— Abia aştept.

Shane se izbi cu capul de perete.

— Gagicele astea...

Următoarea ei vizită în laboratorul lui Myrnin îi aduse o surpriză. Coborând treptele, văzu lumină, și primul ei gând fu *O, Doamne, a ieșit din celulă*. Cel de-al doilea o îndemnă să aibă pregătit pistolul cu săgeți, aș că tocmai își desfăcea fermoarul rucsacului, ca să-l caute, când constată că nici vorbă să fie Myrnin.

Laboratorul acela ticsit, slab luminat — mai degrabă o magazie pentru echipamente depășite, în realitate — cuprindea și un scaun, lângă care se afla o veioză pentru citit. Așezat pe scaunul acela, răsfoind filele unuia dintre fragilele și străvechile jurnale, se afla nimeni altul decât Oliver.

Claire puse mâna pe patul pistolului, pentru orice eventualitate, cu toate că nu era prea sigură dacă o doză bună de antidot i-ar fi de vreun folos într-o astfel de situație.

— A, liniștește-te, n-am de gând să te atac, Claire, zise Oliver, pe un ton plăcăsăit, fără ca măcar să-și ridice

privirea. În plus, în perioada asta suntem în aceeași tabăra.

Sau n-ai auzit?

Fata cobori încet treptele rămase.

— Bănuiesc că nu. S-a dat cumva vreun comunicat?

Sigur, el venise fuga atunci când îl chemase Eve, în legătură cu Bishop, însă asta nu-l trecea neapărat în categoria aliaților, în registrele de evidență ale lui Claire.

— Atunci când comunitatea este periclitată de intruși, comunitatea își strâng rândurile împotriva intrușilor. E o lege la fel de veche ca și sistemul de organizare tribal. Noi doi facem parte din aceeași comunitate și avem un inamic comun.

— Pe domnul Bishop.

Oliver își ridică privirea, strecându-și un deget între filele jurnalului ca să-și marcheze locul în care rămăsesese.

— Ai întrebări, presupun. Eu aș avea, în locul tău.

— Perfect. De când îl cunoști?

— Eu nu-l cunosc. Mă îndoiesc că l-ar cunoaște cineva care ar mai fi acum în viață.

Claire se așeză pe un scaun subred plasat vizavi de el.

— Dar l-ai întâlnit.

— Da.

— Atunci, când l-ai întâlnit?

Oliver își lăsă capul într-o parte, mijii ochii, iar ea își aminti că odată îl crezuse simpatic, o persoană căt se poate de normală. Acum, nu prea mai era de aceeași părere.

Respectători
Şi nici persoană nu se putea numi.

— L-am întâlnit în Grecia, zise el. Acum ceva vreme.

Nu consider că amănuntele ar fi grozav de instructive pentru tine. Sau liniștitore, dacă mă gândesc mai bine.

— Ai încercat să-l ucizi?

— Eu?

Buzele lui Oliver se întinseră lent într-un zâmbet.

— Nu.

— Dar Amelie?

El nu-i răspunse, zâmbind în continuare. Tăcerea se prelungi până când ea simți nevoia să tiptăie, însă știa că Oliver ar fi vrut să-o vadă descompănătită.

Nu-i oferi satisfacție.

— Nu te interesează pe tine problemele Ameliei, zise Oliver. Presupun că ai plecat urechea la trăncăneala lui Myrnin. Trebuie să mărturisesc, mi se pare fascinant faptul că el mai e printre noi. Îl crezusem mort și îngropat, de multă vreme.

— Ca pe Bishop?

— E destul de nebun, să știi. La Myrnin mă refer. Și e aşa de când îl ștui, cu toate că, în mod sigur, în vremea noastră starea i s-a înrăutățit.

Privirea lui Oliver deveni una foarte îndepărtată.

— Iubea atât de mult vânătoarea, dar după, se transforma mereu într-un lamentabil idiot plângăcios. Nu mă surprinde faptul că vrea să dea vina, pentru propria-i

slăbiciune, pe cine știe ce... maladie legendară. Unii, pur și simplu, nu sunt croiți pentru viața asta.

Dintre toate lucrurile pe care s-ar fi așteptat Claire să le audă, acesta o prinse nepregătită.

— Tu nu crezi că ar exista o maladie?

— Nu cred aşa ceva, doar pentru că Myrnin și câțiva alții sunt... deficienți... nu înseamnă că am decădea cu toții, asta nu.

— Dar... nu puteți să... hm...

— Să ne reproducem? o completă Oliver, fără ca în glasul lui să se simtă vreo urmă de emoție. Dar poate că nu ne dorim.

— Tu ai încercat să-l transformi pe Michael.

Of, n-ar fi trebuit să spună asta, chiar n-ar fi trebuit: chipul lui Oliver deveni încordat, permîțându-i să zăreasă oasele craniului pe sub pielea aceea netedă și palidă. Prin ochi îi trecu un fulger roșu.

— Așa susține Michael, zise el.

— Așa susține și Amelie. Ai vrut să-ți pui bazele propriei puteri, aici. Să-ți creezi propriii adepti. Dar n-ai putut. Asta te-a luat prin surprindere, nu-i aşa? Pentru că, dintr-o dată... n-ai mai putut.

— Fetișo, rosti Oliver, ar fi cazul să te gândești cu grija la următoarele cuvinte pe care ai vrea să mi le adrezezi. Cu foarte, foarte mare grijă.

Urmă o altă perioadă prelungită în care el o privi fix, în tăcere, iar de data aceasta Claire cedă și-și întoarse ochii